

De nabijheid met Christus en de gezegende gevolgen daarvan

-

In onze tijd zien we de verwaandheid en eigen wil van de mens steeds meer aan het licht komen. Het is voor de mens in het vlees totaal onmogelijk om te leren in vrede te leven in een tijd van genade, en te weten dat God, God is. De geest van deze eeuw heeft zijn invloed op veel christenen, die proberen de oude gang van zaken in de dienst van God te herstellen. In plaats van gebroken van geest te zijn en te voelen, hoe diep ze gevallen zijn.

Openhartig belijden wat we tegenover God zijn, is altijd de weg van vrede en zegen. Ook wanneer er maar twee of drie vergaderd zijn rondom de Heer. Als dat werkelijk het geval is zullen we niet teleurgesteld worden en ons niet verlaten voelen. Het Woord voor het overblijfsel is: *'Heiligt Christus als Heer in uw harten'* (1 Petr. 3:15).

Hij is het enige middelpunt. De Heilige Geest vergadert de kinderen van God niet om bepaalde denkbeelden, hoe die ook zijn. Ook niet om wat de Gemeente in zichzelf is, geweest is of zou kunnen zijn op aarde. Maar Hij verzamelt ze rondom die gezegende Persoon, Die dezelfde is; gisteren, heden en tot in eeuwigheid. *'Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden'* (Mat. 18:20).

Wij moeten ervoor oppassen dat we niet, zoals veel mensen tegenwoordig, onszelf op de borst slaan. Wij moeten in vrede en rust in de tegenwoordigheid van God

blijven. Men vindt bijna overal veel onafhankelijkheid en eigen wil. Wie spreekt over afzondering van het kwaad, *zonder zelf diep verootmoedigd te zijn*, moet oppassen dat zijn toestand niet net zo verkeerd wordt. Zo'n houding heeft al vaak gezorgd voor vorming van sekten en valse leer voortgebracht. De nabijheid van Christus zal ons bewaren voor sektarisme, dat het meest woekerende onkruid is in het menselijk hart. De sektarisch geest bestaat uit het zoeken van overheersing over een klein kringetje rondom zichzelf.

Ik ken geen enkele dienst voor God, die werkelijk Christus waardig is, die niet wordt verricht in nederigheid. Ons past geen vooraanstaande plaats in de Gemeente. Zolang de Gemeente van God, die voor Christus zo kostbaar is, op aarde is, zal hij die in de Geest van Christus dient, altijd de laatste plaats innemen. Echte dienst, uit liefde verricht, zal proberen in de bestaande behoeften te voorzien. En met het oog op deze behoeften, zal hij nooit de voorwerpen van de liefde van de Vader verachten op grond van hun geestelijke ellende. De mannen, die door God zijn onderwezen met het oog op Zijn dienst, komen naar voren *na* kracht te hebben gekregen in het bewustzijn van hun *niets* zijn. Pas dan zijn ze zich er bewust van dat Jezus alles is in de tegenwoordigheid van God. Jezus is voor hen alles, in elke omstandigheid en op elke plaats. Zulke mannen zijn onder de leiding van de Heilige Geest een echte hulp voor de kinderen van God. Zij vechten niet om een bijzondere plaats of om gezag te krijgen onder de verstrooide kudde. De gemeenschap van een man van God in de Gemeente, uit zich hierin dat hij in zichzelf niets wil zijn. Zo iemand zal in zijn hart gelukkig zijn door zich helemaal te geven voor Hem, Die hem geroepen heeft.

Sommige mensen hebben geprobeerd om in eigen kracht de Gemeente te herstellen. Er is veel te leren uit het gedrag van Zerubbabel in het boek Ezra. Als erfgenaam van de plaats die door Salomo in de dagen van voorspoed en heerlijkheid wordt ingenomen, spreekt hij niet over zijn afkomst of rechten. Niettemin blijft hij trouw op de weg van afzondering, droefheid en strijd, die hij moet gaan.

Wanneer wij spreken over *ons* getuigenis op aarde, dan zal al snel duidelijk worden dat het allemaal alleen maar zwakheid is. En zoals het zaad dat op de weg valt verloren is, zo zal *ons* getuigenis tot onze schande eindigen. Heilige toorn en menselijke trots vergroten juist de verwarring waarin de Gemeente zich nu bevindt. Zonder terughoudendheid zeg ik, dat ik geen vertrouwen heb in het slagen van de pogingen van velen om zich van een geestelijke positie te verzekeren.

Als een huis tot aan het fundament ondermijnd is door een aardbeving, heeft het weinig zin om te proberen er een geriefelijke woning van te maken. Wij zouden er

beter aan doen om ons in het stof neer te buigen als we het verval zien. Dat verval is ontstaan door inmenging van de mens, zelfs op die plaats waar hij door genade is geplaatst. Dat is de houding, die ons past op deze plaats van zegen.

Er waren eens veel gelovigen vergaderd en er werd een lange tijd geen woord gesproken, maar de grond was nat van hun tranen. Wat zou het mooi zijn als de Heer ons nog eens zulke samenkomsten gaf; dan zou het verstandig zijn om zulke huizen van tranen te bezoeken. *'Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien'* (Ps. 126:5). Dat is niet alleen geschreven voor het aardse overblijfsel, maar het geldt ook voor ons. Ik zou een verre reis willen maken om met zulke bedroefden samen te kunnen zijn. Maar ik zou niet één stap willen zetten met het doel om van godsdienstige mensen de opdracht te krijgen vandaag alles af te breken en morgen alles weer op te bouwen.

Wij hebben het nodig om over ons zelf te waken. Wij zijn voor het bederf van deze eeuw bewaard gebleven, door de zeer kostbare waarheden die we in onze zwakheid hebben leren zien. Laten wij waakzaam zijn, zodat we niet verstrikt raken in het net van trots of de weg van onafhankelijkheid inslaan. Dat zijn dingen, die God nooit zal kunnen erkennen of verdragen, omdat we zijn geroepen om *'de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede'* (Ef. 4:3).

Bron: Le Messenger Evangélique 1969-69; Titel: La proximité avec Christ et ses effets bénis (Traduit de l'Anglais)